

Departementet truer Studentene i Tromsø

Hovedallmøtet (HAM) den 10. oktober ifjor vedtok følgende:

«Hovedallmøtet fortsetter å velge representanter til Samskipnadens styre.» Dette har nå departementet funnet å være i klar strid med Velferdsloven, og forsøker nå å presse studentene til å opprette et ur-

nevalgt studentting, ved å true med å holde igjen penger og ytelser til Samskipnaden på tilsammen 3.5 millioner kroner. Dette utgjør nesten 10 % av total omsetning. Styreformann Eva Gjerdrum sier det ikke vil være mulig å fortsette driften som før uten disse pengene.

UTROPIA: Tage Stabell-Kulø

Innledningen

Etter valget, hvor Norberg og Marcussen ble valgt inn i styregruppen til Samskipnaden, opplyste Studentutvalget (SU) i brev av 1. desember '86 til departementet at valget var foregått ulovlig, dvs i strid med Velferdsloven. Denne loven, som studentene i Tromsø har vedtatt å boikotte, krever at et urnevalgt studentting skal velge representantene til styret. Det er blitt hevdet at bakgrunnen for dette brevet var at de to representantene er konservative. Dette benektes imidlertid av SU-leder, Elin Gundersen. Brevet skapte mye uro i de studentpolitiske kretsene ved juletid. TøKSF hevdet i et innlegg i UTROPIA den 2. februar at dette var å undergrave HAM's stilling som studentenes høyeste organ. Det kom imidlertid ingen reaksjon på brevet fra departementet, og nytt ekstraordinært HAM ble avholdt den 5. februar etter krav fra TøKSF om samme sak.

HAM bestemte nå nok en gang at det selv skulle velge representantene til styregruppen. Denne gang indirekte ved å avvise TøKSF's forslag om et urnevalgt studentting. Dette HAM var det best besøkte på mange år, og forslaget ble avvist med 85 mot 15 %.

Departementet svarer

Den 5. mars kom svaret fra departementet. Det gjør departementet oppmerksom på at valget foretatt i fjor er i strid med loven, og at departementet ikke har noe alternativ enn å forsøke å tvinge studentene til å følge loven. Det fremsettes følgende om at Samskipnaden i Tromsø skal få et nytt reglement hvor det fremgår at studentrepresentantene skal velges på studenttinget. Nå finnes det som kjent ikke noe studentting i Tromsø, og dette vil i så tilfelle måtte opprettes. Fristen fra departementet er satt til 31. mai, mindre enn 2 og en halv måned unna. HAM har imidlertid bestemt to ganger at det ikke skal opprettes noe studentting i Tromsø.

For å presse igjennom sine krav fremsetter departementet nå kraftige økonomiske trusler mot Samskipnaden. Først og fremst vil departementet nekte å godkjenne Samskipnaden som lovlig samskipnad i Tromsø. Det vil si at den ikke vil få innkreve semesteravgif-

ten. UiTø har imidlertid bestemmelser om at studenter ikke får gå opp til eksamen om semesteravgiften ikke er betalt. Spørsmålet blir da hvem som skal kreve den inn. Dermed vil det ta opp de direkte driftstilskudd, og fri stasjon.

Kroner og øre

De tre poster departementet nå truer med å inndra utgjør for Samskipnaden tilsammen 3.5 millioner kroner. Disse pengene fordeler seg med 800.000 som direkte tilskudd, 1.3 millioner i semesteravgift, og 1.4 millioner er fri stasjon. Fri stasjon betyr at UiTø betaler Samskipnadens husleie for administrasjonen, barnehagene, Unibok og kantinene. Totalt har Samskipnaden en omsetning på 40 millioner, og departementet truer nå med å holde tilbake omlag 10 %. Styreformann i Samskipnaden, Eva Gjerdrum, hevdet på pressekonferanse fredag 13. mars at det ikke vil være mulig å drive videre som idag uten disse pengene. Det vil være mulig å spare inn noen av pengene, men ikke på langt nær alle. Muligens vil studentene være villige til å betale inn en frivillig semesteravgift, administrasjonen kan flytte fra sentrum og ut i billigere lokaler, osv. Unibok, som betaler sparer 450.000 i året i husleie, gikk i '86 med underskudd og vil derfor ikke kunne greie en slik utgiftspost. Likeledes vil kantinene ikke kunne betale husleie til Universitetet uten at dette vil presse prisene betydelig i været. Regnskapet vil likevel ikke balansere, og oppsigelser vil måtte komme. På spørsmål fra Studentradioen om det var verd det svarte SU-leder Elin Gundersen at hun måtte vurdere det.

Hva nå?

Som skissert virker situasjonen ganske fastlåst. Det er idag ingen som vet om HAM vil bøye seg, og innfra kravene. Dette vil i såfall være en seier for TøKSF, som på denne måten vil få igjennom sin hovedsak. Det er heller idag ingen som vet om departementet vil gjøre alvor av sine trusler. Det er politisk vilje til å satse på Universitetet i Tromsø. Det er derfor ikke sikkert at den politiske ledelsen i departementet vil gjøre alvor av truslene. Det gjøres også klart at dette «... måtte bli vurdert.», en gangse svevende trusel.

Studentenes behov skal kartlegges

Samskipnaden er nå i ferd med å organisere en omfattende spørreskjemaundersøkelse, der en tar sikte på å skaffe seg en oversikt over studentenes livssituasjon. Resultatene fra denne undersøkelsen vil bli brukt som grunnmateriale for opprettelse av en ny stilling innenfor helse og sosialsektoren. Ifølge Ann Torunn Olsen som sitter i undersøkelseskomiteen, vil hovedintensjonen bak det hele være å skaffe et fullstendig bilde av de problemer studentene møter, både når det gjelder økonomi, fag og miljø. Hvilken yrkestittel vedkommende stilling skal få vil først bli avgjort etter at skjemaene er samlet inn og analysert. Poenget er imidlertid at stillingen både skal virke behandlende og forebyggende.

UTROPIA: Steinar Johansen

Gruppesamtaler

Spørreskjemaene er utarbeidet på bakgrunn av gruppesamtaler som er blitt holdt i regi av undersøkelseskomiteen. Disse gruppesamtalene har blitt muliggjort ved at studenter har kommet sammen og diskutert sin livssituasjon generelt. Det har dermed vært mulig å danne seg et bilde av hvilke problemer som den vanlige student møter både når det gjelder fag, miljø, bolig, osv. Sosialsekretær Ann Torunn Olsen uttrykker stor tilfredshet med måten gruppesamtalene har fungert på, men understreker at de kun har hatt en veiledende funksjon under utarbeidelsen av spørreskjemaene. Det fullstendige bildet vil vil en først kunne vente å få etter at materialet er samlet inn og bearbeidet etter påske.

Nettverk av problem

Det er et nokså nyansert problempekter Tromsøstudentene møter i studie og fritidssammenheng. Den prekære boligsituasjonen har vist seg å være en av de største og mest alvorlige problemfaktorer. Sosialsekretæren påpeker at materielle minimumsbetingelser, som økonomi og et rimelig sted å bo, vil ha en avgjørende effekt på en students trivsel. Dersom disse betingelsene ikke er tilfredstillende, vil ofte dette medføre en negativ spiraleffekt, der problemene hopper seg opp. Dårlig økonomi er ofte forbundet med et vanskjøttet studium, noe som igjen har lett for å skape lavere selvtillit og føre til sosial isolasjon. Dette er imidlertid bare en liten del av de problemer en ønsker få bedre oversikt over.

Hovedfagsdepresjoner

At nye studenter ofte kan føle seg iso-

Sosialsekretær Ann Torunn Olsen

Foto: Tage Stabell-Kulø

lert og fremmede er et kjent fenomen. Mer oppsiktsvekkende er det at hovedfagsstudenten synes å være en like utsatt gruppe. Det kom frem av gruppesamtalene at dårlig veiledning og liten kontakt med forskningsmiljøet ofte bidrar til at man står fast, uten noen mulighet til å komme videre. Dersom den økonomiske situasjonen i tillegg er dårlig vil dette presse den enkelte enda mer ut over sidelinja. Utredningsgruppa ønsker dermed også å kunne få informasjon om hvordan fagmiljøet er med på å sette rammebetingelser for den enkeltes trivsel.

Økonomi og struktur

Utredningsgruppa er utnevnt av samskipnadsstyret og består av studenter og ansatte ved universitetet. Disse har hatt i oppdrag å utforme undersøkelsens innhold og sørge for en helhetlig analyse av det innsamlede materialet. De konklusjoner som den eventuelle rapporten vil vise kommer til å ha en bindende funksjon for opprettelsen av den nye stillinga. Gruppa har fått tildelt midler på lydende 102500 kr (henholdsvis 65000 kr fra samskipnaden og 37000 kr fra universitetet). Av disse midlene vil 70000 kr utbetales i rene lønninger. Resten av budsjettet vil gå

med til portoutgifter og honorarer.

Papirtiger

Ifølge Ann Torunn Olsen er denne undersøkelsen et ledd i en strategi som ble påbegynt allerede i 1972. Det skulle imidlertid gå tretten år før den første «tigreren» ble født, men den endte opp som føde for samskipnadens arkivskuffer. De linjer som ble trukket opp av den daværende styringsgruppa tjente ingen funksjon. For at denne undersøkelsen skal unngå samme skjebne, er man avhengig av en så høy svarprosent som mulig. Utredningsgruppa håper derfor på en svarprosent på rundt 80.

Vi beklager

Det blir dessverre ingen presentasjon av TSI's aktiviteter i dette Utopia, da vedkommende som var ansvarlig for sportsdekningen er sluttet i avisen. Vi håper å kunne bringe mer om TSI i senere utgivelser av Utopia.

Red.

leder

MAKTARROGANSE UTEN MENING

Kultur og vitenskapsdepartementet har i sin romblindhet bedrevet et finurlig dobbeltspill som er helt uforståelig. Gjennom proposisjoner utredninger og stortingsmeldinger har de gang på gang bekreftet sin vilje til å ruste opp de faglige miljøer ved universitet og høyskoler. Hva skjer?

Jo med den ene hånden gir man tilsagn til opprettelse av en rekke nye studietilbud, mens man med den andre forsøker å kneble de velferdsmessige forutsetningene for at folk skal kunne studere. Et eksempel på dette kan være den restriktive politikken som er ført overfor samskipnaden når det gjelder boligutbygginga. Et annet praktiskeksempel på dette dobbeltspillet kan være det trusselbrev som samskipnadsstyret mottok 5 mars. Departementet forsøker her å kneble et av de demokratiske grunnprinsipp, nemlig retten til å velge organisasjonsform. Det blir påstått at hovedallmøtet ved UiTø er i strid med velferdsloven, og dersom ikke dette erstattes et urnevalgt studentting, vil departementet gå til økonomiske sanksjoner. Blant annet vil de direkte overføringene og retten til å avkrefte semesteravgift bli eliminert. Samskipnaden vil dermed tape 3,5 millioner årlig. «Med tvang skal landet styres» ser ut til å ha blitt det nye valgspøket. Det triste er imidlertid at departementet med dette brevet viser en total ignoranse overfor retten til å organisere seg, samtidig som de avslører en utrolig uvitenhet overfor hva som skjer på det lokale plan. Dersom Samskipnaden og de valgte studentorgan ikke vil la seg kneble, vil situasjonen bli såpass alvorlig at det som opprinnelig var et teknisk administrativt spørsmål brått få en politisk overtone. Man kan saktens stille spørsmål om hva som er vitsen med et universitet i Nord-Norge der kun de med god egenkapital har råd til å studere. Slike spørsmål er alltid like upopulære i de departementale kretser.

Utopia trenger flere journalister, enten som faste medlemmer av redaksjonen eller som frilansere. Vi ser gjerne at noen med interesse for politikk, samfunnsspørsmål eller kultur tar kontakt med oss.

Redaksjonen legger stor vekt på å holde en seriøs linje i tiden fremover. For å nå våre mål trenger vi derfor flere medarbeidere.

Vi er å treffe i underetasjen på ISV/ISL, eller på tlf. 81 688 linje 386 (tlf. 81 693 kveldstid).

A SANE REVOLUTION.

If you make a revolution, make it for fun,
Don't make it in ghastly seriousness,
Don't do it in deadly earnest,
Do it for fun.

Don't do it because you hate people,
Do it just to spit in their eye.

Don't do it for the money,
Do it and be damned to the money.

Don't do it for equality,
Do it because we've got too much equality
And it would be fun to upset the apple-cart
And see which way the apples would go a-rolling.

Don't do it for the working-classes.
Do it so that we can all of us be little aristocracies on our own
And kick our heels like jolly escaped asses.

Don't do it, anyhow, for international Labour.
Labour is one thing a man has had too much of.

Let's abolish Labour, let's have done with Labouring!
Work can be fun, and man can enjoy it; then it's not Labour.
Let's have it so! Let's make a revolution for fun!

D.H. LAWRENCE

Til Zimbabwe for å se på helsa

Medisinerstudentene Ole Andreas Kvamme og Håkon Øritsland dro 13. mars til Zimbabwe. Der skal de besøke et distriktssykehus som SAIH og Fellestrådet for det sørlige Afrika (FSA) driver i samarbeid med NORAD. Dette ligger i Mutoko-distriktet, ved grensen til Mosambik. Hensikten med turen er å se hvordan helsearbeidet fungerer i et u-land.

UTROPIA: Trond Davidsen

Ole Andreas Kvamme fra Alta og Håkon Øritsland fra Tranby er studenter ved 85-kullet i medisin. Nå til våren har de en valgfri periode i studiet hvor det er mulig å fordype seg i et medisinsk emne, og de to har valgt å reise til Zimbabwe for å se hvordan helsearbeidet foregår i et u-land. I Zimbabwe skal Kvamme og Øritsland besøke et distriktssykehus i Mutoko-distriktet. Her skal de følge to norske leger i deres arbeid, på sykehuset og ved besøk til distriktene omkring. Legene er ansatt av myndighetene i landet. De to medisinerstudentene håper at oppholdet blir en verdifull erfaring. Begge kan nemlig tenke seg å drive med helsearbeid i u-land etter endt utdanning. Samtidig vil kanskje besøket føre til at de får en ny holdning til vårt eget helsevesen og til de prioriteringer vi foretar. Fagområdet medisin dekker rundt to tusen kroner av utgiftene, men ellers er turen så godt som selvfinansiert.

Biffklubben

Av: Johan Gangsås
Tromsøstudentene er glad i å organisere seg i foreninger, klubber og utvalg. Ikke alle har like stor oppslutning eller like høyt aktivitetsnivå. En studentsammenslutning som har fått uforholdsmessig lite oppmerksomhet, og naturlig nok føler seg kraftig forurettet, er Biffklubben, eller Tromsøstudentenes Biffklubb (TBK), poulært kalt Gourmetklubben (G).

Denne artikkelen er et forsøk på sette tingene inn i sine rette rammer, og å gi Biffklubben den oppreisningen som den utvilsomt fortjener.

President og Vice President i Biffklubben er Alfred Hansen og John Eriksen. Vi var så heldige å få gjort en avtale om intervju under et arbeidsmøte på Peppermøllen. I stedet for sakliste fikk vi presentert en meny, mens Biffklubbens styre fisjet seg over at de hadde satt opp fisk på menyen.

-Hva er egentlig hensikten med en slik Biffklubb?

Håkon Øritsland (tv) og Ole Andreas Kvamme fotografert før avreise til Zimbabwe.
Foto: Trond Davidsen

SAIH-prosjekt

Både Kvamme og Øritsland er aktive innen SAIH i Tromsø. Besøket ved distriktssykehuset blir ikke mindre interessant for dem siden SAIH gir støtte til driften av dette. SAIH og FSA bidrar i år med vel 100.000 kroner i støtte til prosjektet, og NORAD

med 400.000 kroner. NORAD dekker inntil 80% av kostnadene ved de prosjekter som SAIH setter i gang. Ved full uttelling betyr dermed de SAIH-tierne man betaler ved registrering hundre kroner til et SAIH-prosjekt.

Presidenten i biffklubben ser mildt overbærende på meg, og gir tydelig uttrykk for at spørsmålet er fullstendig overflødig.

-La meg først fortelle deg om hva vi står for, begynner han og smatter ettertenksomt og velbehagelig etter en biffbit.

-Biffklubben er en eksklusiv klubb, i ordets rette forstand. Vi er stolte av at vi er den eneste studentforeningen her i Tromsø som ikke knegår sine medstudenter for å få dem med i laget sitt. Vi sier det gjerne slik at vi rett og slett ikke tar opp noen nye medlemmer for en av de gamle dør.

Vi startet denne foreningen i 1985 under en tur til Trondheim og studentuka der. Siden den gang har vi fulgt opp aktiviteten med regelmessige sammenkomster og arbeidsmøter rundt om på spisesteder i byen. Vi akter faktisk å besøke samtlige. Vice President lener seg fortrolig over bordet.

-Til sommeren har vi tenkt oss på en studiertur til USA, biffens hjemland, sier han. Men der har vi i første omgang ikke tenkt å besøke samtlige steder, bare et lite utvalg.

-Hvor får man byens beste biff?

-Godt spørsmål. Dette er en av flagg-

sakene våre. Men spørsmålet er ikke lett å besvare, fordi man opererer med såpass mange ukjente størrelser. For det første er det gjerne en sammenheng mellom pris og kvalitet. God råvare er dyre. For det andre er også tilbehøret veldig viktig. Her har f.eks. Compagniet en høy stjerne med sit potetgrateng. Også lokalet og serveringen spiller en stor rolle. Biffen serveres av en søt pike med et vennlig smil, og fatet skal plasseres på bordet med en grasiøs, men likevel enkel armbevegelse. Vice Presidenten ser foranklagende etter en mannlig kelmhv som går forbi.

-Vel, nok om det: dersom vi tenker oss at biffen kan rangeres etter nytelses-ekvivalenter fra 0 til 100, og vi setter dette i forhold til prisen, vil vi foreløpig holde en knapp kv Lyngskroa.

Foreløpig bunnplassering får Teatekrafte kafeen og Skarven.

Vi driver i denne fasen med innsamling av empiri, men til årsmeldingen og september håper vi å ha grunnlaget for å kåre den beste biffen i byen.

-Hvilke mål har dere satt dere på leger sikt?

-Vi håper å komme med i universitetskatalogen i det kapittelet hvor man omtaler lag og foreninger.

REDAKSJONEN:

Ole Berthelsen
Arve Bartnes
Trond Davidsen
Kai Friis
Steinar Johansen (ansv.)
Tage Stabell-Kulø
Oddgeir Sagerup (fotograf)
Håkan T. Sandersen
Vidar Stensen
Bjørn Erlandsen

REDAKSJONSSEKRETÆR: Sats/ ombrekking/ trykk:
Tage Stabell-Kulø

ØKONOMISEKRETÆR:
Vidar Stensen

NESTE DEADLINE: 27.03.87

Annonsepris: Kr. 4,00 pr. spaltemm.
Ved fast annonsering gis det rabatt.
Nærmere opplysninger hos redaksjonen.

Opplag: 1500 eksemplarer.

Troms Trykk A/S, Tromsø
Postboks 3292, Grønnåsen
9001 TROMSØ
Tlf.: (083) 71 155

utropia

Adr.: postboks 678, 9001 Tromsø
Tlf.: dagtid (083) 81 688, tj. 386
Tlf.: kveld (083) 81 693
Vi har kontor i underetasjen på ISV/ISL.

UTROPIA er et organ for studentene ved Universitetet i Tromsø. Avisen utkommer annenhver uke.

Redaksjonen er valgt på politisk uavhengig grunnlag.

Ba baba baba bababa...

Jeg må ha kommet feil. Dette ligner mere på sengeavdelingen på OBS enn et konsertlokale. Pyjamas kledd publikum bidrar til å heve stemningen før de Lillos entrer scenen på Studenthuset.

Andre etasje på Huset er

UTROPIA: Kai Friis

Under øredøvende jubel kom tre Oslo gutter ut fra mørket, uten pysj dessverre, men i finstasen. Finstas med de Lillos betyr ikke mye gull og glitter. Antrekket til Lars Lillo Stenberg, gruppas vokalist, gitarist, tekstforfatter og låtskriver, så heller hARRY ut. Gammel dressjakke med brede slag, skjorte med bløt snipp, vegg til vegg slips og matchende bukse med ubestemmelig farge, helt nederst var det lakksko med knall røde sokker. De to andre, bassist Lars Beckstrøm og trommeslager Øystein Jevanord så mere alminnelige ut. Sist nevntes skjorte var det nærmeste gruppen kom pysj.

Oppvarmingsband ville ha vært helt bortkastet. Publikum var gode og varme før det var spilt noe som helst. De Lillos greide å finne formen og gi publikum fot fra første låt. Da tonene fra åpningslåten «Jonny Fredrik» døde ut stod stemningen allerede i taket. Det var trampeklapp med jæ-vlig bra, jæ-vlig bra. Før «Min beibi dro avsted».

Allsangen runget i lokalet fra første riff av «Jonny Fredrik» til guttene gikk av scenen. Publikum var godt forberedt og kunne tekstene til sangene på platen «Suser avgårde». Hadde man skrudd av lyden ville publikum ha fortsatt videre på egen hånd.

Sangene til de Lillos er av allsangtypen og publikum som kan tekstene klarer å piske opp stemningen. Nye og ukjente sanger som «Anonym»

fylt av forventningsfulle folk som sitter over alt. Huset ville absolutt fjerne en benk som folk satt på, fordi den sperret veien til toalettene. Det førte ikke til noe annet, enn at de som sto bakerst ikke fikk sett noe. Dermed klumpet de seg

og «Racerbåt til Danmark» fungerte ikke så godt. Det ble betraktelig mindre sang mens de spilte nytt stoff, men rockefoten gikk for det.

De Lillos sterkeste side er tekstene. Lars Lillo Stenberg skriver ikke tekster, de bare ramler ut av hodet hans. Tekster som blir spontane, er morsomme, varme og enkle. Enkelt vil hevde at de er tomme og naive, men de har kun henkt seg opp i titler som «La la la» og «Livet er en liten dings».

«Men han kan jo ikke synge! Nei det kan så være, men det skal være slik. Jeg sier som Lars Lillo: «Hvis noen av dere oppdager at jeg skulle synge falskt, så er det en av kvalitetene ved vårt band. For å sitere en av landets hovedstadsaviser: «Den hjelpeløse kvaliteten til Lars Lillo Stenberg. Så da så.»

De tre er dyktige musikere som klarer å levere skikkelig trykk. Trykk som fikk gulvet på Huset til å gygne og PA-ene til å svaie. Og publikum elsket det. Det var ikke kun allsang under konserten men det krydde av luftgitar spilling og lufttromme slåing. Melodiene klarer meget godt å stå på egne ben. Her er vellyd og mange harmonier, fra doo-wop koring til Beatles tonerekker. Det er fengende, rolig, vemodig, muntert og helhetlig.

Da «Tøff i pyjamas» døde ut og første sett over var stemningen bokstavelig talt til å ta og føle på. På Utropias utsendte var svetten begynt å renne og fant ut at nå var det på tide å strippe. Det var ikke bare jeg som svettet, det var en heller kortpustet

sammen og sperret hele passasjen til do. Det er tett og intimt, men vi liker det.

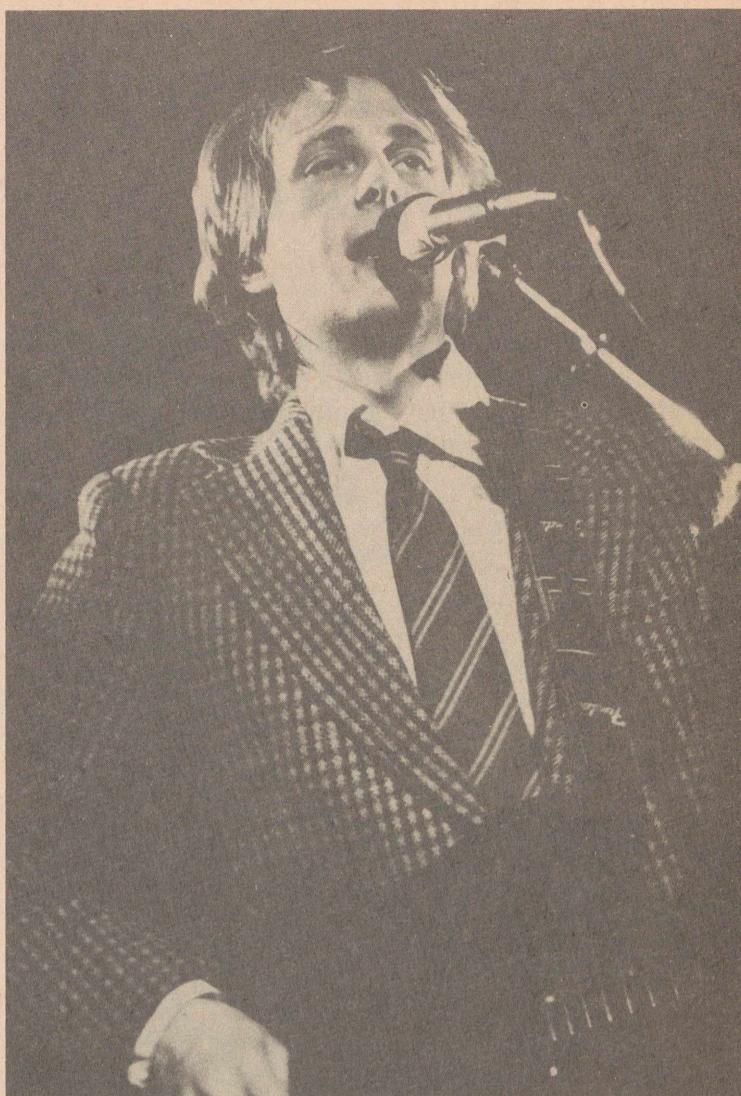
Stemningen stiger i takt med temperaturen og forventningene skrues opp. Kan dette holde?

og svett forsamling som jublet guttene ut. Da de Lillos hadde gått, tuslet en del for å kjøpe øl og forventet seg den vanlige pause-discoen. Men den gang ei. Den mest iherdige delen av publikum dro i gang sin egen pause-musikk, de sang seg gjennom det første settet en gang til. Klassikere som «Livet er en liten dings» og «Suser avgårde» ble sunget for å gi folk en smakebit på hva de hadde i vente senere.

I sett nummer to ble det enda trangere om plassen, da 205 personer trykket seg sammen innerst i andre etasje. Etter at folk kom i ekstase og digget begynte svetten å fly rundt i lokalet. Bevegelsene i publikum ble så store og det ble så vått at det ble umulig å skrive mere. Ble du ikke svett her så var de 70 kronene helt bortkastet. Jeg sto hele tiden med en dørvrider i ryggen og to albuer i magen, men har aldri hatt det så bra.

Lars Beckstrøm skulle underholde publikum med en vits under en teknisk svikt. Han valgte i farten en gal type vits, men måtte fortsette når han først hadde sagt A. Med god hjelp av publikum greide han å dra vitsen om mannen som tok nissen bakfra i land, uten de altfor store pinlighetene.

Da «Suser avgårde» hadde sust avgårde og de tre gikk av scenen hadde publikum slettet ikke fått nok. Kravet om «en til, en til» var meget høyt. Kveldens første ekstranummer var; «En som vi ikke har laget selv», og så dro de i gang en hårete versjon av «Jeg vil ha en liten hund». Det sving-

Lars Lillo Stenberg og resten av de Lillos gjorde en bra jobb under konserten på Huset.
Foto: Trond Davidsen.

te skikkelig og folk i lokalet var med og bjeffet «vov vov». De Lillos prøvde å gi seg etter kveldens andre spilling av «Min beibi dro avsted».

Publikum ville ikke gi seg og krevde enda en til. Lars Lillo Stenberg bøyde seg til slutt for publikums krav og sang en vise akkompagnert av seg selv. «Det er lettere å spille og synge enn å tenke.» Den absolutt siste skulle være «Full men pen», men de ble

overtalt til å spille «Suser avgårde» før publikum var fornøyd.

De Lillos holdt mål. De leverte en konsert som overbeviste. Man enten elsker eller hater et band som de Lillos. De som var på Huset elsket mer hardt og intenst en noen Romantikk skribent noensinne kan forestille seg. Festen er ikke over, det er flere plater igjen for de som gikk glipp av denne begivenheten.

Noor – En oase

En oase av ro og fred oppsto på Studenthuset tirsdag 10. mars da NOOR hold sin konsert der. NOOR er pro-

fesjonelle, ikke bare økonomisk, men også i betydningen dyktige. For meg var det en glede å være tilstede,

en glede jeg nok delte med resten av de 90 andre tilhørerne.

UTROPIA: Tage Stabell-Kulø

Det er få unt å få fremføre sin musikk for et publikum som ikke snakker, hvor alle holder munn i rolige partier og alle oppfører seg rolig og behersket. NOOR fikk det, og leverte som takk en fantastisk konsert. De spilte egenproduserte melodier, som svingende fra helt rolig til opphetende rytmer. Kvaliteten var upåklagelig. Det er krevende musikk, og det stiller store krav til musikerne om å være samspilte. De greide det godt. Det var applaus etter hvert eneste solonummer, og alle satte tydelig pris på konserten.

Stemningen var fin, de fleste kom for å høre musikken, ikke bare treffe andre. Det gjorde at publikum var vel disiplinert og stille. Når musikken er som den NOOR spiller kreves det at publikum ikke bråker. Mange, og jeg med dem, sier at musikken er lite melodios, og derfor vanskelig å forholde seg til. Det er mer krevende å lytte til NOOR enn til, fpr å sette banaliteten på spissen de Lilos med «... slik går refrenget her ...», men utbyttet blir tilsvarende større. Og når utøverne, som i dette tilfelle, virkelig kan sitt håndverk, blir nytelsen maksimal.

Det er desverre alt for sjeldent at denne typen musikk får komme frem i dagen. Den dyttes brutalt til side av støvende, nådeløse rytmer. Dette er som kjent ikke et særphenomen for Tromsø.

Jazzen har problemer med å holde stillingen overalt. Derfor er det ekstra godt å vite at NOOR er de første landsdelsmusikerne som spiller jazz; et kvalitetsstempel. De reiser rundt i Nord-Norge og holder konsert. Til de som får dem på besøk vil jeg si: Gå, Hør, Nyt.

Stemningsrapport fra Huset:

Jim Morrison lever!

Jim Morrison er ikke død, sist lørdag spilte han nemlig på huset. Hvis ikke det var Old Jim, så var det ihvertfall en som ligner. Han heter Paul Værlien og er vokalist i Babij Jar. Bandet klarte nok en gang å drive Husets publikum ut i hemningsløs musikalsk ekstase.

Stemningsrapport: Barte og Thorleif.

Der Klan fra Tromsø gjorde en glimrende jobb som oppvarmingsband, og alt lå til rette for kveldens hovedattraksjon. Babij Jar entret scenen, og allerede etter åpningslåta hadde Paul Værlien grepet på publikum. Dansegulvet ble umiddelbart forvandlet til et inferno av svette og trampende kropp. Dette kunne ha blitt vårens vildeste eventyr, men så kom vaktene. Gulvet pulserte i takt med musikken, og man fryktet at vekten av de dansende skulle bli for meget for de tilårskomne bærebjelkene. Huset ble bygd før rock'n roll.

Apokalypse

Bandet bygger opp en uhyre stemningsfull lydvegg som med sin truen- de intensitet både skremmer og fascinerer tilhørerne. Det er her Babij Jar har sin styrke. Med et slags dommedags-sound trekker gruppen oss ut av vårt overbeskyttende sosialdemokrati og mot avgrunnenen i Babij Jar's psykedeliske verden. Himmel eller helvete? Her fråter man i psykoser og andre nervøse lidelser som gjenspeiler vår vestlige verdens døds-krampe. Babij Jar er genuin rock'n roll.

En rock'n roll profet

Selv om bandet i aller høyeste grad er en enhet, så er det Paul Værlien som gjør Babij Jar til det det er. Med sine gester og sin spesielle «messende» og «messianske» måte å synge på minner han mer om en kole- risk yppersteprest enn en rockefreak. Paul Værliens «gudstjenester» er kanskje ikke like gudfryktige som biskop Aarflot's, men du verden så mye bedre. Gud er død, Jesus er død, Jim Morrison er død, men Paul Værlien lever.

EKSAMENS
LOKALE

Studentrevyen på Åsgård

Vel 2000 mennesker har i løpet av Uka-87 funnet veien til festsalen på Åsgård, for å la seg muntre og underholde av studentrevyen. Og det har de blitt. Revyen er blitt godt mottatt av Tromsøværinger, studenter og media.

UTROPIA: Arve Bartnes

Ukas flaggskip

Revygjengen har gjort en solid jobb. Revyen er til fulle blitt den suksessen Uka håpet den skulle bli. Revyngjengen har ofret mye slit og tid på andre ting enn fag. De har skapt en glad og frisk revy. En gjeng gnistrende opplagte og engasjerte skuespillere har til fulle utnyttet enkle, men virkningsfulle kulisser og kostymer. Dette skyl-

des ikke minst Kristian Figenschous regi.

Hever revyen

Det må sies at det er aktørens innsats, og ikke innholdet, som hever revyen opp fra det middelmådige. Det er med forundring og glede en konstaterer hvor selvsikre og scenevante aktørene generelt opptre. Den frie og humorfylte stilen syntes å treffe publikum hjemme. De gangene nivået på

tekstene virkelig ga aktørene noe å spille på, ble det stor stemning i salen.

Blanda drops

Selv om publikum helt klart lo og moret seg, hadde revyen sine mangler. Undertegnede savnet nummeret med virkelig sting, som kunne fått den nordnorske flåkjeften på vidt gap. Og det slik at den skadefro latteren runget herfra og til Løvebakken. Der tekstforfatterne napper i skjorta til finansminister Gunnar Berge skulle de ha flådd den av. Revyen gjenspeiler i sin helhet den politiske «ufarlighet» som preger studentmassen i dag. Man kunne med fordel hatt klarere politisk profilering i stedet for triviell underbuksehumor. Heller samfunnsrefsing enn RFSU.

Enkelte av visetekstene kunne man også med fordel lagt mer arbeid i, men de ble delvis berget av god sang og driv i framføringen.

Snilt og høflig

Landets finansielle forhold var revyens hovedtema. Finansminister Gunnar Berge ble karikert som kaptein på A/S NORWAY, med kurs rett fram og et par grader til høyre. Berge fikk sammen med bankene og livstilsfolka sine pass påskrevet. Det hele knyttet sammen av gjennomgangsnummeret hvor farene ved minibank/kredittkort utbasuneres med klar referanse til dagens Aidskampanjer. Det sparkes, men ikke særlig hardt. Det er blitt en snill og ufarlig revy.

Sleipe seler og ditto car-kis

Blandt de numerene som virkelig aktiviserte lattermusklene var selksetsjen, med godt innhold og festlige selkostymer. Likeledes er «car-kisen» en perle hvor Finn Arve Sørbø «slakter» lokale yaper og «ækte Tromsø guta». Bra var også nummeret hvor Øystein Svalheim – utkledd som bydame – framfører en utrolig skillebøtte av en enetale full av vakkerte bytringer. «Snøscootertrusselen» og «Norsk lyrikk gjennom tidene» var også glimrende.

Car-kis venter på grønt lys i et av kveldens store nummer.

Foto: Oddgeir Sagerup

«Vet dere hva elefanten sa da han møtte en naken mann? Assen klarer du å spise med den lille der da!»

Foto: Oddgeir Sagerup.

The Jaquelettes og fulle trøndere

Revy-orkestret The Jaquelettes – under ledelse av Jaquin von Arb – gjorde en kjempejobb og bidro absolutt til å lage en god revy. Revyen holdt generelt et meget høyt musikalsk nivå, også når det gjaldt sang. Under forestillingen fredag kveld ble besøkende studentkor og orkestre fra Trondheim synlig imponert over sangnummeret hvor aktørene parodierte radiovignetter og kjente TV-melodier. Da er bare å beklage at enkelte av de besøkende etter pausen

var mer opptatt av medbrakt flasker for og interne samtaler enn av revyen. Dette var til sjanse både for artistene og det øvrige publikum.

På rett vei

Når man ser på hva som finnes av innsatsvilje og talent på revyfronten styrkes en i troen på at Tromsø etter hvert vil få en like god revy- og Uka-radisjon som mange av landets øvrige høyskoler og universiteter har. Blåst, revyngjeng!

Annonse:

Kjære Tromsøstudent

I disse dager vil du motta et spørreskjema som vi ber deg fylle ut og returnere til oss.

Det vil være din innsats i planleggingen av en bedre helse- og sosialtjeneste i Samskipsnaden.

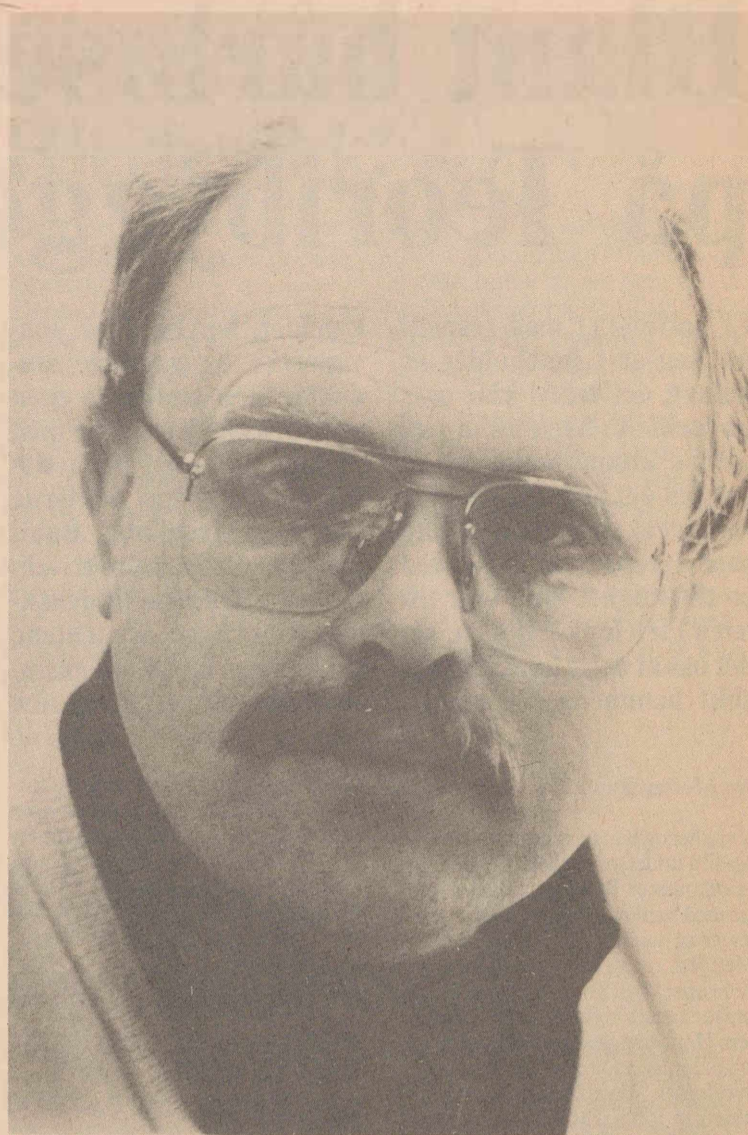
Hilsen Styringsgruppa for kartlegging av behov for helse- og sosialtjeneste blant universitetsstudentene.

Postmodernismen - den nye åndsmoten

Moter kommer ofte fra Frankrike. Så også med den nye åndsmoten som feier over Europa i 80-årene. Skal postmodernismen bli 80-årenes svar på marxismen og eksistensialismen slik mange hevder? Hva betyr egentlig dette ordet som så mange bruker men så få forstår?

Hvem er disse rabulistikene som hevder at både kommunismens idealer og kapitalismens løfter har spilt falitt, og at kriteriene for rett og galt er oppløst og erklært for ugyldig? Retningen hadde utspring innen kunst og arkitektur, men har etterhvert også utkrystallisert

seg som generell samfunnskritikk og «filosofi». For å få satt den postmoderne forvirringen i system har vi tatt en prat med professor Jon Hellesnes ved filosofiseksjonen. Hellesnes har bla. utgitt boken «Den Postmoderne Anstalten».

– Postmodernismen kan være en maktideologi, sier professor Jon Hellesnes. Foto: Oddgeir Sagerup.

UTROPIA: Håkan T. Sandersen

Postmodernismen – den nye åndsmoten

– Jon Hellesnes, hvor sterkt står egentlig postmodernismen som åndsretning i dagens Europa?

– Styrken i den postmodernistiske bevegelsen oppdaget jeg i 1983/84 da jeg bodde i Vest-Tyskland. I Berlin fikk jeg høre at tilstrømmingen til Jean Baudrillards foredrag var like stor som til de Herbert Marcuse holdt i 60-åra, dvs. i tusenvis. Jeg oppdaget også at mange av de som nå var postmodernister hadde vært marxister på 70-tallet. Det ser ut som postmodernismen har samme styrke og kan få samme betydning i 80-åra som eksistensialismen hadde i 50-åra og marxismen i 70-åra. Postmodernismen står i dag sterkest i Frankrike og Vest-Tyskland, men tendensen er at åndsretningen gjør seg i økende grad gjeldende også ellers.

En mangfoldig åndsretning

Men som motvekt til det foregående kan man samtidig si at postmodernismen er svært uensartet og mangfoldig, den er nærmest bare et ord som kommer mange retninger med få felles kjennetegn. På dette planet kan retningen neppe sammenlignes med eksistensialismen og marxismen, selv om også disse var ganske uenartede.

– Kan du forsøke å gi en kort karakteristikk av postmodernismen, f.eks. forhold til modernismen, som berrepet jo refererer til?

– Retningen er en kritikk av, og en reaksjon på det «prosjektet» som opplysningstida var innledningen til. Opplysning i gammel forstand er menneskets utgang av sin selvforvalgte umyndighet, som Kant sa. Man satte sitt håp til fornuftige løsninger, utvikling av vitenskap og teknologi. I dette prosjektet inngår flere åndsretninger som Jean-Francois Lyotard (ledende postmodernist) kaller De Store Fortellingene. Et eksempel her er den historiske materialismen, altså marxismens historieforståelse. Men det hele kan kanskje best forklares ved å skissere tre måter å legitimere en institusjon (stat, ektenskap eiendomsrett osv.) på.

En legitimeringsgrunnlag

I følge Lyotard består en postmoderne legitimering av en mytologisk fortelling som beskriver hvordan gudene skapte denne institusjonen. En moderne legitimering vil være å benytte fornuftige argumenter til å overbevise om at institusjonen har li-

vets rett. Begge disse formene for legitimering inngår i De Store Fortellingene.

En postmoderne legitimering innebærer at hverken mytologi eller rasjonelle argumenter kan forsvare institusjonens eksistens. Man henviser til «Det Andre». Hva dette «Andre» egentlig er synes noe uklart, men det henviser i allefall til at det finnes et mangfold av diskurser (begrunnelsesformer), og at ingen kan si at den ene er riktigere enn den andre. Man kunne kanskje si at utgangspunktet er at verden er mangfoldig. Det finnes intet enhetlig prinsipp som man kan gjøre verden forståelig ut i fra.

Verdenssyn og samfunnskritikk

– Hva er egentlig postmodernismens «program»?

– Det er svært viktig å skille mellom den postmoderne tilstanden, og den postmodernistiske holdningen til denne tilstanden. Den postmoderne tilstanden er et ord for vår samtid slik postmodernistene ser den, deres samfunnsdiagnose. Den postmoderne holdningen beskriver hvordan de forholder seg til denne tilstanden.

Det melder seg to spørsmål i forbindelse med dette. For det første: Er vår verden slik postmodernistene sier den er? Gir postmodernistene en riktig karakteristikk av vår tid? For det andre: Hvis man svarer ja på spørsmålet om tidsdiagnosen, er det da rimelig å forholde seg til denne tilstanden slik postmodernistene gjør det? Debatten går altså på to plan.

Den postmoderne tilstanden

– Gir ikke postmodernistene en treffende beskrivelse av 80-årenes Europa? Et meningsløst samfunn i full oppløsning?

– Postmodernistene hevder at mangfold, kaos, simulering og spill er kjennetegn ved den postmoderne tilstanden. Kriteriene for rett og galt, sant og falskt, har gått i oppløsning.

Man kan jo godt si at opplysningstidens prosjekt nå på sett og vis har slått over i sin motsetning. Vitenskap og teknologi har produsert en situasjon som det er god grunn til å bekymre seg over. Det kan nevnes stikkord som atomvåpen, økologi, forurensning, skogsdød osv. Og dette kan ses på som en effekt av det prosjektet som opplysningstida var innledningen til. Var det et feilprosjekt? Her er det postmodernismen kommer inn som et uklart alternativ.

Personlig synes jeg at Habermas i «Theorie des Kommunikativen Handelns» har gitt en mye bedre karakteristikk av vår tid enn det postmodernistene har gjort, selv om postmodernistene allikevel har en del viktige innsikter.

– Hvis det er slik at postmodernistene har mistet enhver tro på at man gjennom argumentasjon og dialog kan komme til riktigere innsikter og bedre løsninger, er ikke postmodernismen da bare visjonsforlatt pragmatikk som bare vil føre til likgyldighet og pessimisme?

– Man kan fort få inntrykk av at postmodernistene er pessimister som venter på at verden skal gå til helvete. Det ville postmodernistene si var en misforståelse, for et pessimistisk syn forutsetter en kritisk målestokk som verden ter seg som kritikkverdigg i forhold til. En skikkelig postmodernist ville ha sagt at slike målestokker hører modernitetens til, og det stadiet har man jo lagt bak seg.

Et paradoks?

– Postmodernismen forkaster den diskursive rasjonalitet. Men forutsetter ikke postmodernistisk tenkning nettopp en slik rasjonalitet? De benytter jo selv argumenter for å overbevise folk.

«Skumle» trekk

– Du har i boken «Den Postmoderne Anstalten» kritisert enkelte trekk ved postmodernismen. Hva er hovedinnholdet i denne kritikken?

– Postmodernismen inneholder på sitt verste før-fascistiske ideer, men også mye annet. Det ville derfor vært alt for ensidig og moralistisk å bare feste seg ved dette. Til det er retningen alt for tveetydig og mangfoldig. Men man kan generelt si at postmodernismen har både en god og en dårlig side. Postmodernismen kan fungere frigjørende ved å løse opp gamle fordommer og dogmer. Ved å kalle seg postmodernist får en på en måte et «frikort» til eksprimentering og prøving. Dette positive poenget bør man kunne fastholde samtidig som man ser postmodernismens mer «skumle» trekk.

Keiserens nye klær?

– Representerer egentlig postmodernismen noe nytt? Er ikke dette bare en variant av tidligere trender ikledd ny ham?

– Det er slående likheter mellom åndslivet nå, og for hundre år siden. Postmodernismen har klare paralleller til «fin de siècle» strømningene i 1880/90-årene, og det er ikke tilfeldig at Nietzsche er den store inspiratoren. Historien gjentar seg jo ikke nøyaktig, så noe nytt representerer åndsretningen.

Postmodernistene sier jo selv at dialektikken mellom modernitet og postmodernitet har vært der hele tiden siden modernitetens fødsel. Retrospektivt kan man si at så ulike fe-

nomener som Nietzsche's filosofi, surrealisme og dadaisme er eksempler på tidligere «postmodernistiske» retninger. Dette gjelder altså den postmoderne holdningen.

– Hvordan vil du da forklare den suksessen postmodernismen har i Europa i dag?

– Suksessen kommer nok av konjunkturrendringer, og ikke av at de har gjennomført en kritikk som er så god at den bare er å ta konsekvensene av. Marxismens konjunktur var ute og noe nytt kom inn. Postmodernismen er en dominerende moteretning, men inneholder helt klart innsikter.

En maktideologi?

I en maktposisjon vil et menneske som hevder begge disse standpunktene i sin politiske filosofi, bli enten en vits eller en katastrofe, noe tredje alternativ finnes ikke. Det er denne situasjonen jeg har beskrevet i boken «Den Postmoderne Anstalten». Man ser her hvordan denne tilsynelatende anarkistiske og frigjørende tenkemåten under gitte betingelser kan bli den jævligste undertrykkende maktideologien som tenkest kan.

Denne formen for postmodernisme mangler begreper om legitim makt. Makt kan være både legitim og illegitim. Uten disse begrepene kan man ikke skille mellom en demokratisk rettsstat og et fascistisk diktatur, og det bør man ikke avskjære seg fra.

CITIZEN **THE SPORTING LIFE**

NORGES URMAKER FORBUND
URBEVIS
FORSIKRING/GARANTI
98 76 54 32

UR FOR HELE FAMILIEN

URMAKER
NORALF ANDERSEN
Stortorget 3 — Tlf.: (083) 82 655
9000 TROMSØ

Blant hårløse mus på Teoribygget...

Et universitet med respekt for seg selv inneholder så mangt, det var vi klar over på forhånd. Men hvem i all verden kunne tenke seg at det ved det herværende universitet eksisterte en stilling som dyrepasser? Da vi ved en tilfeldighet kom over tittelen i telefonkatalogen, slo det oss at dette kanskje var et slikt hemmelig lite tortur-

kammer, beregnet på oppviglerske og radikale studenter som hadde en egen evne til å plage ledelsen med pinlige spørsmål og avsløringer. En slags moderne utgave av Treblinka, Babij Jar og andre mindre trivelige steder, fra siste verdenskrig. Der hvor studentene skulle være med i «medisinske» forsøk, til gode for

menneskeheten.....? Hvor sadistiske doktorer spankulerer rundt blant oppvigerne, med piplende sprøytespisser, og et «fett» glis rundt munnen, før de avgjør hvem som skal få æren av å delta i dagens lille eksperiment...? En moderne reinkarnasjon av Dr. Jækel og Mr. Hyde, for ikke å snakke om Dr. Mengele?

Veterinær Dag Sørensen har ansvaret for universitetets dyrestall på Teoribygget. Foto: Morten Ruud

Av: Morten Ruud

Uvisshet og bange anelser til tross får oss til å undersøke saken nærmere, og vi ankommer Teoribyggets tredje etasje med bankende hjerte. Den vi treffer er så visst ingen reinkarnert Dr. Mengele, men tvert imot dyrepasser, veterinær og ansvarshavende ved universitetets dyrestall, Dag Sørensen. Hans oppgave er ikke å vokte gale studenter, men å fostre opp dyr til dyreforsøk. Dyr som mus med og uten hår, rotter, kaniner, hunder, katter og griser.

På forespørsel om hva slags forskning disse dyrene utsettes for, svarer Dag Sørensen at de blir benyttet i rent medisinsk forskning, og ikke til f. eks. kosmetiske formål som gjerne skjer i utlandet, sier han.

Er det nødvendig å bruke dyr i forskning?

Problemet er det at skal man komme nye veier innen medisinen, så må man gjøre bruk av forsøk med dyr. Imidlertid så jobbes det kontinuerlig med å finne nye metoder for å prøve ut nye metoder, medikamenter osv. uten å gjøre bruk av dyr. Dessuten er

det streng kontroll med bruk av forsøksdyr. Blant annet så er det på hver stasjon det drives dyreforskning en ansvarshavende, som hører inn under landbruksdepartementet. Det må også søkes spesielt for hvert forsøk som skal gjøres, og det skal begrunnes skikkelig.

Søknaden blir avslått hvis man anser forsøket for å påføre dyrene for store lidelser, eller at forsøket kan gjøres på andre måter.

Optimale forhold

Dyrene i Sørensens stall blir utsatt for de mest optimale vekstbetingelser. Her skal alt være av en slik karakter at dyrene skal vokse mest mulig på kortest mulig tid. De får ideelle betingelser når det gjelder temperatur, fuktighet og lys. De får til og med en spesiell sort strø inne i burene sine. Det er finmalt spon fra lauvtrær, som benyttes til underlag.

Grunnen til det kan Sørensen fortelle, er at strø fra nåletrær innvirker på leverfunksjonen til dyrene.

Det er klare begrensninger på hvor lenge man kan ha dyr oppstallet her. Kaniner for eksempel kan ikke være

her lenger enn 15 måneder, fortsetter han. Det er ifølge regler fra den såkalte «Europakonvensjonen», som er ratifisert av Norge.

Hva skjer?

Vi går inn til våre venner grisene. Der finner vi fem - seks griser som ved første øyekast ser ut til å være i sin beste ungdom. Friske og rørlige, med fornøyde grynt og en umiskjennelig odor som ikke er til å ta feil av. Ved nærmere ettersyn kan vi se at noen av dyrene er påmontert såkalte kateter på ryggen. Dette er en slags type rør som går fra yttersiden og inn til blodårene som går fra tarmene. Dette er fordi grisene produserer en type hormoner som er attraktive for forskning. Man kan da når man har behov for det bare tappe ut det ønskede stoff fra grisen uten å måtte gjøre et operativt inngrep for hver enkelt gang.

I hundegården finner vi to hunder. De er får vi vite blandingsraser. Ideallunden til forskning er «Beagle», fordi den har en vekt på rundt 20 kilo. Hunder og griser blir brukt til omtrent det samme, nemlig innen

hjerterkar-forskningen, og til å trene på å gjøre kirurgiske inngrep på.

Da den første hjertetransplantasjonen ble utført her til lands for noen år siden, opererte kirurgene først to griser, som de byttet hjerter på. Dette for å få inn «håndlaget», før de tok fatt på transplantasjonen med mennesket på operasjonsbordet. Jeg kan forøvrig også nevne at forsøket bruker griser til å trene i krigskirurgi på. Grisene blir totalbedøvet før det operative inngrepet blir utført. Når det er utført og mens dyret ennå er uten bevissthet, blir det avlivet. Dette er helt uten smerte for dyrene, sier Dag Sørensen.

Det er som sagt mange slags dyr i stallen til Sørensen. De som blir karakterisert som gnagere, blir brukt innen kreftforskningen, eller immunologien som det heter på fagspråket.

Herunder kommer kaniner, rotter og ikke å forglemme musene da. Noen virkelig gyselige praktkeksimplarer av sorten var de hårløse musene. De blir brukt fordi de er gjennomskjulte i lys, og man kan da studere innvollsene og om de forandrer seg etter at de er sprøytet fulle av kreft! Innen øre/halsforskningen har man oppdrettet en spesiell type hvite katter som er døde på den ene siden. Dette gjør dem spesielt egnet til den type forskning.

Hva man så skal si til alt dette får bli et spørsmål den enkelte får ta opp med seg selv. Om det er moralsk for svarlig eller ikke. Debatten om dette har pågått så lenge man har vært klar over denne type forskning. Men som dyrepasser Dag Sørensen sier til slutt: «Skal man komme noe videre innen forskningen, så er man nødt til å drive forsøk på dyr.

Fra Odyssevs til Ulysses -

En presentasjon av «småfaget» allmenn litteraturvitenskap.

Sted: Lillekantina i Breivika

Tid: En tidlig morgenstund en mørk og forblåst februardag

- Hva studerer så du?, spurte hun idet kaffekoppen ble satt ned på boret.

- Litteratur, svarte jeg vennlig.

Mange synes dessverre ikke å være klar over at faget allmenn litteraturvitenskap eksisterer. Det valgte eksemplet ovenfor er bare ett av utallige andre lignende episoder som bærer bud om denne uvitenheten.

Siden høsten 1985 har faget hatt en fast ansatt; førsteamanuensis Hans Erik Aarset. Inntil da hadde studentene vært henvist til andre fag som engelsk og nordisk for å få undervisning. Aarset har imidlertid i løpet av den tida han har vært her, fått iverksatt et undervisningstilbud på både grunn- og mellomfagsnivå såvel som hovedfag.

Et riss av fagets struktur

Studentallet på grunnfag har variert mellom 6 til 12 personer fra semester til semester. Grunnfagstudiet har tre hovedsiktemål. For det første skal det gi studentene en grunnleggende innføring i verdenslitteraturen, særlig i den europeiske/vestlige tradisjonen. Dette skjer ved studium av et utvalg hovedverker fra Oldtida og fram til i dag (epos, romaner og drama), kombinert med systematisk litteraturhistorisk lesning. For det andre skal grunnfagstudiet gi et generelt innblikk i den litteraturvitenskapelige tradisjonen, gjennom en presentasjon av dens viktigste teorier, metoder og litteraturteoretiske «skoler». Ved sida av dette gir grunnfaget

studentene praktisk opplæring i litterær analyse og verksfortolkning.

Mellomfagstillegget gir studentene mulighet for ett semesters konsentrert og fordypet studium ut over grunnfaget. Studentene skal i den forbindelse fullføre et større skriftlig arbeid (semesteroppgave) innfor et selvvalgt spesialområde. Dette spesialområdet kan avgrenses på flere måter, f.eks. på grunnlag av tid/perioder (antikken, renessansen, romantikken, realismen osv.), eller generer (drama, episk litteratur, lyrikk) eller spesielle litterære tradisjoner (barnelitteratur, arbeidslitteratur, kvinnelitteratur, fantastisk litteratur etc.). Antallet studenter på mellomfag har vært lavt de siste semestrene, anslagsvis to til tre hvert semester.

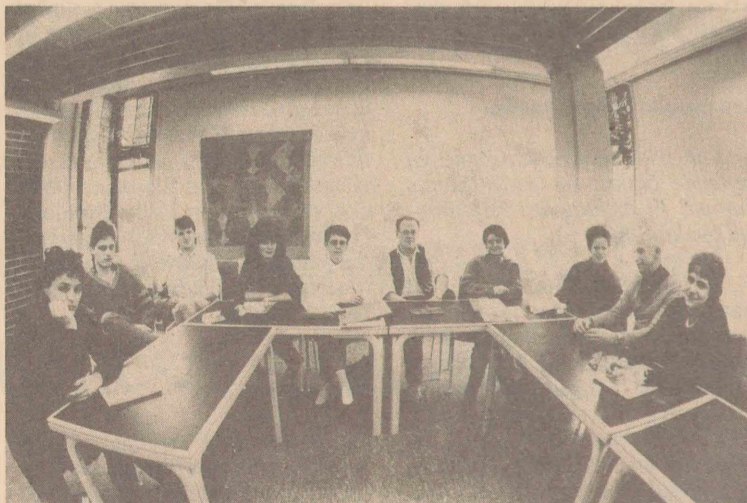
Hovedfagsstudiet består av to deler; et generelt fagstudium og et spesialstudium med hovedfagsoppgave. Studietida er begrensa til to år. For øyeblikket er det fem studenter på hovedfag.

Hva kan faget brukes til?

Grunnfaget kan brukes på flere måter. For det første kan det inngå som en del av gradene cand.mag. og cand.philol. Allmenn litteratur er i dag valgfag i den videregående skolen og gir således undervisningskompetanse. Dessuten egner det seg godt som støttdisiplin i andre fag, som norsk,

- Å, du går altså på nordisk, utbrøt hun.

- Nei, jeg går ikke på nordisk, jeg går på allmenn litteratur, allmenn litteraturvitenskap, repliserte jeg indignert og patta energisk på sigaretten før jeg fortsatte: - Jeg går på allmenn litteratur og bekranser den siste skanse for livsgleden og den frie tanke.

Studentene ved allmenn litteraturvitenskap håper flere vil fatte interesse for deres studium. Foto: Oddgeir Sagerup.

fremmedspråk, historie etc. For det andre kan grunnfaget brukes til magistergrad/hovedfag i kunsthistorie, idehistorie, psykologi, sosiologi osv.

En tredje måte å bruke grunnfaget på er som en introduksjon til hovedfagstudiet i allmenn litteraturvitenskap. Grunnfaget vil også være nyttig for den som vil arbeide med litteraturformidling såvel i TVradio, presse og forlagsvirksomhet, som i studie- og opplysningsarbeid utenfor skole

verket.

Også mellomfag kan inngå som del av gradene cand.mag. og cand.philol. og ellers brukes tilsvarende som grunnfag.

Hovedfaget kan ved sida av å føre studenten fram til graden cand.philol. og dermed utvide dennes undervisningskompetanse i skoleverket, også gi grunnlag for forskningsvirksomhet på universitets- og høyskole nivå, og vil i den forbindelsen kunne

DENNE
BANKEN
FINNER DU
OVER HELE

NORGE

K KREDITKASSEN
FISKERNES BANK
TROMSØ

Tlf. (083) 85 530

danne utgangspunkt for studier til 2. art. graden, og for litteraturvitenskapelig prosjektarbeid.

Studentmiljøet på allmen litteratur er lite og godt, men det fagelige miljøet ville kunne bli enda bedre hvis fikk flere studenter. Derfor: Er det noe som kunne interessere DEG - kontakt med Hans Erik Aarset eller en av studentene! (Hovedfagsstudentene holder til i 3. etasje ved ISL).

Av: Even Arntze

LESERINNLEGG:

Gi studentdemokratiet levelige vilkår

Vi har nå hatt mulighet til å følge debatten om HOVEDALLMØTE v.s. URNEVALG i noen måneders tid. Dette er etter min mening en viktig prinsipiell sak som har vært gitt og i fremtiden må vies stor oppmerksomhet. Vi skal selv velge styreform og dette er gjort. (Inntil departementet har funnet ut hva de vil gjøre). Nå må vi prøve å tilføre debatten nytt og reell innhold.

Etter å ha fulgt debatten om hvorvidt studentrepresentantene i Samskipnaden skal velges på hovedallmøte eller ved urnevalg sitter jeg igjen med vennelig følelse av at enkelte har vikarierende politiske motiver i denne saken. Radikale studenter i SU og andre fora synes villig til å sette studentenes velferd i fare for å få lov til å beholde valg ved Hovedallmøtet, men de synes ikke vidre villig til å gjøre noe for å få Hovedallmøtet og studentdemokratiet til å fungere. Det at kun 2-3% av studentene har innflytelse i dette «demokratiet» plager tydeligvis ikke ra-

dikale studenter noe nevneverdig. For å sette det litt på spissen, man vil svært gjerne beholde sin lille politiske arena og ser nå helst at ikke så alt for mange deltar. Dette er skremmende tendenser, mildt sagt.

Nå må vi gå sammen om å få Hovedallmøtet til å fungere etter intensjonene. Det burde for eksempel ikke være nødvendig for den enkelte å måtte prioritere mellom forelesninger og deltakelse på hovedallmøtene. Alle skal ha mulighet til å delta på Hovedallmøtet uten å miste forelesninger. Hvis SU greier å sette av 2 dager hvert semester for Hovedallmøte og oversender denne enkle timeplan til instituttene skulle det la seg gjøre å gjeninnføre undervisningsstopp igjen.

Lokalisering av Hovedallmøtene kunne kanskje avhjelpe på det dårlige oppmøtet. Derfor vil jeg at neste Hovedallmøte pålegger Studentutvalget å lage en plan for rulling av møtene på de forskjellige institutter. Dette vil samtidig være med på å høyne studnt-

politiske aktiviteter på andre institutter enn ISV.

Mitt «foreløpige» siste forslag er å skaffe transport til de som ønsker å delta på hovedallmøtene. Slik at de som til daglig holder til på andre institutter enn der hvor HAM avholdes, fort greit og billig kan reise til HAM. Det skulle la seg gjøre å sette opp buss fra f.eks. Strandveien til Breivika.

Forslag til førstkommande hovedallmøte.

1. Studentutvalget skal sørge for at det innføres undervisningsstopp når Hovedallmøtet avholdes.

2. Hovedallmøtet skal rullere på de forskjellige institutter etter en på forhånd oppsatt plan.

3. Det skal sørges for transport for de studenter som har andre undervisningssteder enn det sted hvor Hovedallmøtet foregår.

Dette forslaget oversendes Studentutvalget for behandling på neste Hovedallmøte.

ODD ELVEVOLL

Hjertesukk!

Kjære medstudenter og brukere av håndbøker, ordbøker og oppslagsverk!

Denne typen bøker er ikke til utlån. De skal nemlig kunne brukes av alle. Men dessverre er det de som er så egoistiske eller «glemsomme» at de legger beslag på en håndbok/ordbok i ukervis. Når det i tillegg bare er dette ene eksemplaret, kan det være frustrerende for andre. Det er nemlig flere enn akkurat DU som kan ha bruk for dem. Hvorfor kan dere ikke SETTE BØKENE PÅ Plass når dere er FERDIG MED DEM, i det minste NÅR DERE ER FERDIG MED DAGEN? Skyldes det rett

og slett LATSKAP, eller er det en «ren forglemmelse»? Kanskje dere ikke unner andre personer å bruke bøkene? I såfall, KJØP BØKENE SELV! Også hvis dere er avhengige av dem! Bibliotekets bøker SKAL KUNNE VÆRE TILGJENGELIG FOR ALLE!! Slik det er nå, har bare et fåtall anledning til å bruke bøkene!

Kanskje det kunne være en ide å øke semesteravgiften, slik at en kunne lønne en person som kan være vaktbikkje og bringe bøkene tilbake, til tross for den urettferdighet dette vil være for de som er plikttoppfyllende?

JTZ.

Mangel på lesesalsplasser?

Har du tenkt deg på UB for å lese? Da vet du sikkert at å finne leseplass – det er ikke lett! For det første må du tasse rundt på UB i lang tid, og forstyrre andre som leser. For det andre må du være som en gribb hvis det står en ledig. De som kommer etter ca. kl. 10.00 må lete lenge. Når det kommer ørten stykker forbi lesestasjonen der du sitter, i løpet av en halvtime, kan du lure på om det er et problem. Til og

med bordene på håndbokslesesalen er vanligvis okkupert. (Disse er vel egentlig reservert brukerne av håndbokslesesalen?) Det spørsmålet jeg stiller er: Finnes det overhodet ikke flere lesestasjoner? Hva med eksamenslokalet, hvor mange plasser er det der, og kan ikke disse benyttes? Hva står i veien for at disse ikke kan benyttes?

Hilsen meget frustrert student.

Rekordstort underforbruk i lånekassen

For tredje år på rad ligger det an til et stort underforbruk i Statens lånekasse for utdanning. I 1985 var underforbruket 52,5 millioner. ferske regnskapstall for 1986 viser et underforbruk på hele 206,15 millioner, mer enn dobbelt så mye som tidligere antatt. Samtidig anslår Lånekassen nå underforbruket i år til nærmere 230 millioner. Tilsammen mister elever og studenter nesten en halv milliard kroner på to og et halvt år!

Disse tallene slår fullstendig beina under politikernes løfter og påstander om forbedringer i utdanningsfinansieringen, sier Kari Nyheim i Norsk Studentunion (NSU) i en kommentar. Både Langset og Bakke har framstilt endringene i utdanningsfinansieringen de siste årene som store forbedringer. Underforbruket, som hittil er gått rett tilbake til statskassa, fjerner enhver tvil om at det er det stikk motsatte som skjer. NSU krever at underforbruket må fjernes gjennom endringer i lånekassens regelverk allerede fra høsten -87.

NSU har konkret foreslått høyere stipendandel for alle, gjeldsavskrivning ved sykdom i studietida og hovedfagsstipendiering.

Grunnen til underforbruket er i stor grad den såkalte PROSENT-STIPENDMODELLEN som første gang ble tatt i bruk høsten -85. Da fikk det store flertallet atskillig mindre stipend, samtidig som inntektsgrensene for behovsprøving mot foreldres inntekt ble satt så lavt at svært få under aldersskillet får stønad.

Dessuten raser lånetakerantallet nedover: Bare ca. 30 prosent av de utdanningssøkende får eller tør ta lån i år. For 4 år siden var andelen ca. 45 prosent.

Calle Hedberg
leder i Norsk
Studentunion

Afganistan den glemte krigen

Den afganske forfatteren Idries Shah er kommet med en roman.

Det er ingen vanlig roman – det er en krigsroman fra et land som har vært herjet av krig i mange år. Landet er blitt kalt Sovjets Vietnam, fordi det er krigen ingen egentlig kan vinne og fordi Sovjet der bruker alle de barbariske krigsføringsmetoder som USA brukte i Vietnam. Krigen har til nå drept en million mennesker – de fleste sivile og den har jaget 4 millioner afghanere på flukt til Pakistan.

Romanen byr på utallige menneskeskjebner, som via et innviklet nett av hendelser, samles til et avgjørende slag mot sovjetiske og afganske styrkene. Det er den legendariske Kara Kush, og det er den afganske forretningsmannen som har samlet rikdom i England, og som ofrer denne i kampen for sitt lands uavhengighet. Det er avhoppere fra såvel den afganske som den sovjetiske hær. Alle disse utgjør ledere for krigsoperasjoner som mangler sidestykke. Disse operasjonene omfatter alt fra å stå imot sovjetiske angrep og opprenskningsaksjoner, sprengning av båt som skal frakte gull til Sovjet (betaling for utviste tjenester), og endelig – via en enorm krigslist – å fravriste russerne muligheten til å stjele en umåtelig stor gullskatt verdt 400 milliarder dollars.

Dette er krigsheltenes roman. De overlever bestandig. Det ofres noen ord på kanonføden, men i all hovedsak er det romanen om at har man helter nok, så går resten av seg sjøl.

Det er mulig at det er slik i Afghanistan nå for tida, men for å vinne en krig er det vel en del andre forutsetninger som også må oppfylles.

Dette gjør at boka ikke tenner meg noe særlig. Etterhvert som den skrider fram – den er lang, 550 sider – vet man at de som dukker opp som helter, har mye større sjanser

for å overleve enn de som utgjør heltene styrker. I et land som Afghanistan, der krigerånd har lange tradisjoner, er det vel slik at man gjerne ofrer livet for sitt lands frihet.

Men tenker for mange slik, hvem skal da feire friheten når det hele er over? Heltene kanskje?

Denne krigen ble fort glemt av Europa og USA. USA fordi de på en måte godtar at Sovjet har interesser i Afghanistan så lenge Sovjet godtar det som skjer i Mellom-Amerika. Europa godtar krigen fordi de har så utstrakt handelssamkvem med Sovjet at det vil skade de sjøl mest.

Ringene er dermed sluttet – krigen blir en sak mellom en supermakt og et lite naboland. Krigen som ble blåst opp som et bevis på Sovjets aggressive utenrikspolitikk, er blitt til et pinlig tema i internasjonale fora.

Boka er på denne måten viktig fordi det hele tiden må slåes fast at Sovjet har invadert nabolandet – og ikke er der som garantist for et revolusjonært styre, for å forsvare dette mot banditter, reaksjonære og imperialistagenter, som det står i boka.

Afganistan er en del av verdens dårligste samvittighet – den som tillater at det blir spilt bingo med nasjonalstaters suverenitet.

Boka har en side som jeg ikke liker og reagerer sterkt på. Det er den vanvittige hetsingen mot alt russisk. Det er jo forståelig at man ikke er særlig overbærende overfor russerne. Forfatteren karikerer russerne – det er greit, han siterer afganske ordtak «en russisk rotte er en rotte som er russisk», det er greit. Men at han konstruerer russerne med en bevissthet lik en vareheis som er gått i stå, og lager russerne som til de grader hater hverandre etniske tilhørighet – det skjønner jeg ikke poenget med.

Det sovjetsamfunnet som kons-

trueres, er ikke dagens Sovjet – det er Stalins. Det var samfunnet som skulle overbevise alle om at «alt russisk er det beste i verden», som forlangte at selv de på toppen i samfunnet skulle nikke samtidig og på samme måte, det var samfunnet som lekte splitt og hersk med de nasjonale minoritetene, og som sto for linjen at gjentas en løgn ofte nok, blir den sannhet.

I en krig er det viktig å kjenne fienden, hvordan den tenker. Det er intet poeng i å konstruere et antiktvert bilde, selv om de russiske soldatene dårlige moral og desertering skulle gi afghanerne nytt mot.

Men jeg tror ikke det er bare russerne forfatteren er ute etter. Han er antikommunist – og da mener jeg ikke motstander av Sovjets «kommunisme». Det er klart at forfatteren, som forøvrig tilhører den gamle herskerklassen i Afghanistan, har all interesse av å sverte alt som kunne minne om sosialisme i reell forstand.

Det afganske samfunnet er et føydalsamfunn, og det er innlysende at overklassen, de store jordeierne, ikke er interessert i at det skal skje en proresiv utvikling gjennom frigjøringskrigen, som kan føre til en omfordeling av rikdommen i dette landet.

Og som jeg var inne på tidligere, da spiller det vel ingen rolle hvor mange som blir ofret som kanonføde, så lenge de samme samfunnsstrukturene består etter at Sovjet er kastet ut. Og da er det vel mest formålstjenlig at forfatterens helter overlever og får nyte friheten.

Idries Shah: Kara Kush
Gyldendal Norsk Forlag
550 sider. Pris 248,-

Oddmund Klæboe.

Kan du lese teksten nedenfor

HVIS IKKE

BØR DU SØKE

KONTROLL

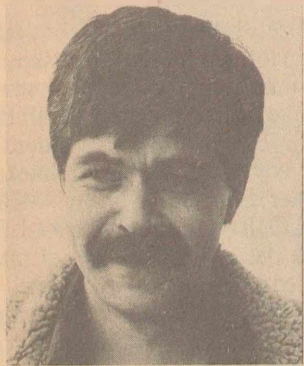
AV DINE

Hilsen
Optikus

Magnus Jacobsen
Fr. Langesgt. 12
Tlf. 083/82 710
9000 Tromsø

din mening

Hva synes du om UKA -87?

Jeg vet ingen ting om UKA. Stein Myrvang, Mekaniker.

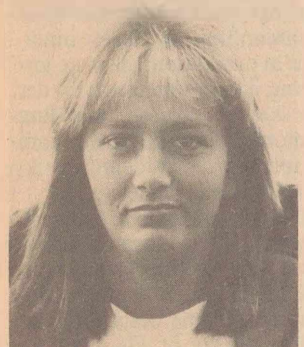
Jeg har ikke lagt merke til den. Ståle Orseth, Salgskonsulent.

Jeg har sett en masse oppslag, men ikke deltatt i noe. Christine Solheim, Ekspeditør.

Jeg har ikke vært deltager i UKA. Claus Nielsen, Hjelpepleier.

Jeg har lagt merke til den, men ikke deltatt. Dagmar Idrupsen, Re-nholder.

Hummer og Campari

Spalten Hummer og Campari erklæres herved gjenoppstått etter snart to års hvile.

Nuvel, vi var gode studenter under Uka. Vi var på Huset til langt på natt, og oppe igjen et kvarters tid seinere for å fortsette feiringen. Og nå, etter at Uka er over, spør vi (som Lenin gjorde da Stalin tok med kona hans inn på bakrommet): Hva nå? (Replikken er stjålet fra en her-værende russisk forfatter, bare så det er sagt). Ble verden eller Universitetet noe bedre? Opplevde vi det sosiale Nirvana? Eller verdien av «togetherness» med byens befolkning? Vi satt som sel i tønne (for å være litt tidsmessige) på Hu-

set, vi fikk hunkjeft på Paletten, vi mista forelesningene, men dessverre ikke minibankkortet. Osvøsv.

Likevel var det et eller annet der, det tiltrekkende, det uvante, som gjør at det nok blir Uke om to år også. Da får vi igjen visjoner, og vi ser lys i enden av tunnelen. Og håper det ikke er et tog.

«Paven må bo på hybel i Tromsø», sto det i Nordlys her en dag, i anledning pavens mulige besøk til byen i 1989.

Vi ble sjokkert.

Den virkelige nyheten er jo at han (paven) får hybel i Tromsø. Og ikke bare det: Han får velge rom! Enten

kan han bo hos sin lokale forpakter, biskop Gerhard Goebel, eller på hybelhuset til St. Elisabeth-søstrene(!). Det må jo være en sak for Samskipnaden. Tilfeldig framleie til en utlending uten studie-kort, og i tillegg katolikk. Hvilken garanti har vi for at ikke paven blir hanka inn på B-brakka i Breivika, for eksempel? Da skulle det bli sus i serken en tidlig morra på badet: «Komme her og komme her, og lage bråk i vårres pøsekø».

Vi har nok blitt beskyldt for å diskutere enkelte geisteliges skjegg, men denne gangen er det alvor. Sniking i køen er en uting.

O.B.

Folk parkerer som galninger

Det kan ikke være lett for funksjonshemmede å finne parkeringsplass til bilene sine ved universitetets bygninger. Til stadighet kan man se at de parkeringsplasser som er reservert for funksjonshemmede, er opptatte av bilene til friske og rørselige folk som verken har lov eller noen viktig grunn til å benytte dem. De parkerer der rett og slett av latskap.

Skrekkeksemplet på hva slik ulovlig parkering kan føre til så vi utenfor IMR for noen uker siden. Ved kantina på øversiden er det avmerket parkeringsplass for funksjonshemmede. Denne, i tillegg til hele området rundt, var dekket av feilparkerte biler. Så kommer det kjørende en funksjonshemmed mann, svinger inn på plassen ved kantina, og tar sikte på å parkere på plassen som er reservert for funksjonshemmede. Bare for å oppdage at denne er okkupert av en bil til en som slett ikke hadde behov å parkere der. Resultatet var at mannen måtte parkere på parkeringsplassen nord for IMR, og slite seg i vei mot inngangen, gjennom store snødynger, på sin rullestol. Er det nødvendig at slikt må skje? Vi bare spør.

Eieren av denne bilen har akkurat fått bot fra parkeringskontoret. Det blir vel en stund til neste gang han parkerer på en parkeringsplass reservert for funksjonshemmede.

Master at Arms
HMS PHOEBE
BFPO Ships

17 July 1978

Dear Social Sec.

HMS PHOEBE will be visiting TROMSØ from 21 July to 24 July. On Friday 21 July the Chief Petty Officers would like to invite 10 Ladies to a party in their mess starting at 8.30PM. Enclosed please find the invitation card for this party.

If it is not too much trouble could you please telephone the ship on Friday afternoon and let us know if you can fill this invitation.

Your faithfully

Iain R. Gillies

Iain R. GILLIES
Master at Arms

The President and Members of the
Chief Petty Officers' Mess, H.M.S. Phoebe
request the pleasure of the company of

10 LADIES

at A SOCIAL EVENING

on FRIDAY 21st JULY 1978 at 8.30pm

Dress: CASUAL.

R.S.V.P.

tilbakeblikk

I anledning HMS «Phoebes» besøk i Tromsø i 1979, fikk det daværende Studentutvalgets kvinner invitasjon til skipet.

Ingen av dem tok visstnok imot tilbudet. Lurer på hvordan de kvinnelige medlemmene av Studentutvalget vill ha reagert i dag?

nytt ute

Tidsrommet 23. mars til 5. april

Kulturhuset

August Strindbergs «Frøke Julie» blir vist fram til den 27. Det er Hålogaland Teater som står bak denne oppsetningen. Den 28. og 29. er det klart for «Dance Carousel 1987», arrangerer er Dance Studio i Skippergata. Per Aabel gir en forestilling i Storsalen 1. april. Samme dag viser Riksteateret forestillingen «Vi underholder med tanker og toner». HT framfører sin oppsetning «En lykkelig begivenhet» fra den 1. til 9. april. Tromsø Sinfonietta er et ensemble på tretten personer som holder konsert den 3. Solist er Arvid Engengård fra Bodø, for tiden student i Salzburg. 4. april er det jazzkonsert med Tromsø Storband, og den 10. april holder Tromsø Musikksskole elevkonsert.

Paletten

Ingen spesielle arrangementer, muligens spiller Terje Tysland mandag 23. Det var ikke klart da avisa gikk i trykken.

Je T'aime

Heller ikke på Je T'aime er det noen spesielle arrangementer, får vi opplyst.

Rogers

Tromsøs finalist til Miss Norway-tittelen kåres på Rogers søndag 5. april, og det er Norsk Talentbyrå som står som arrangører.

Prelaten

Steinar Ofsdal m/band spiller den 24. og 25. Tromsøgruppa Førre Anledninga spiller 3. og 4. april.

Studenthuset

Uka -87 er vel i havn. Arrangementsmessig er det rolig på huset fram til den 28. Da spiller Cake Walk fra Bodø. Det bør bli fullt den dagen.

Pacific

Pubwalkers spiller på Pacific den 24. og 25. Den 26. er det dukket for Scan American Band 27. og 28. spiller Tromsøgruppa Zakkalin. Et annet Tromsøband, Harvest, opptrer den 3. og 4.

Skarven

Tromsø Sinfonietta, et trettenmanns ensemble, holder konsert den 4. De vil da framføre Vivaldis «Årstidene». Arvid Engengård er solist. NRK vil gjøre opptak av konserten. Det er derfor mulig at det bli et lukket arrangement.

Tromsø Museum

Fra den 21. vises utstillinger «Tekstilkunst fra urbefolkningen» på muséet. Utstillingen har sin opprinnelse i Naga-land i Sør-øst Asia, og det er den samiske kunstneren Hans Ragna Mathisen som har tatt initiativ for å få utstillingen til Tromsø. Man vil først og fremst få se sjal, siden dette er et plagg de fleste bruker i Naga-land. Også vegtepper vil være å finne. Utstillingen står i hallen i andre etasje. Tromsø Museum har ellers en steinutstilling i første etasje.

Tromsø Kunstforening

Fra 21. mars viser kunstneren Linn-Arnold Solstad sine makrier. Denne utstillingen blir stående til 5. april.